

a kit báró *Ambrózy* Béla szép beszéddel üdvözölt. Örömmel látta a lelkesedést a minister s elismerő szavakkal fordult a megjelentekhez, mert úgy mond „azok az előkelő állású a férfiak, kik a társadalom minden rétegéből megjelentek a zsinor-pélyre, kétségtelen, hogy azt akarták dokumentálni, hogy a méhészet a közgazdaságnak olyan ágazata, mely még a legszegényebb embert is érdekli s amely épen a kisgazdák sorsán kíván segíteni, különösen örvend — úgy mond — hogy oly nagy számban látja a vendégek között az igen tisztelt tanítói osztályt, mivel működésében a lelkes urak felekezeti különbség nélkül és a tanítóurak a legközvetlenebb munkatársai kell, hogy legyenek. Nekik van a néppel a legközvetlenebb összeköttetésük, ezt pedig nemesebben nem használhatják fel, mintha a népek boldogítására, jóllétének előmozdítására törekszene. Megköszönte a minister a méhészeti ügy buzgó intézőinek az e téren kifejtett odaadó tevékenységet, mert a méhészet — úgy mond — azon ügyek közé tartozik, amelyekben a kormány vajmi keveset tehet, ha a társadalom közreműködésére és lelkes támogatására nem számíthat. Rendkívüli lelkesítő hatása volt a minister azon buzdító szavainak, melyekkel beszédét befejezte, adja Isten, úgy mond, hogy amilyen szorgalmat, amilyen kitartást, a milyen szívósságot, a milyen takarékoságot a méhek működésében látunk, hogy olyant tapasztaljunk minden magyar embernél.

A méhészeti örömnepélyről elmélkedve. hazafias büszkeséggel emlékezünk meg a földművelésügyi minister ezen kiváló intézményéről, mely még a külföldi vendégeket is lelkesültségre ragadta s melyről báró *Ambrózy* Béla a ministerhez intézett üdvözlő beszédében azt mondta, hogy: „nemcsak a monarchiában, nemcsak Európában, hanem az egész művelt világon korszakot alkot a méhészet terén“.

Saárossy-Kapeller Ferencz ministeri osztálytanácsos hajtotta végre a minister intenczióit, akiben a szakértelem odaadó buzgalommal és kiváló ízléssel párosult e mű kivitelében és aki különösen azzal is bebizonyította ügyszeretetét, hogy a méhészetet az örömnepen

egy a méhészet multjáról és jelenéről írt munkával lepte meg s azt közöttük több száz példányban szétszította. A mi kezünkbe is került belőle s oly kedves dolgokat találunk benne, hogy nem állhatjuk meg, hogy abból egyet-mást olvasóinknak is be ne mutassunk, annyival is inkább, mivel ezen az úton meggyőzni véljük mindenik olvasónkat arról, hogy mily jelentős közgazdasági ágat képez nemzeti életünkben a méhészet. Saárossy-Kapeller felemlíti, hogy ez a kicsinyesnek tetsző foglalkozás már sok esüggendő lelket vezetett az életkedv és az önbizalom örömeinek világába, soknak adott tisztas exisztenciát, gondtalan jólétet. Sok családnak biztosította már boldogulását a kis méhecske azzal, hogy a virágokban fejlődő nektárt, ezt a begyűjtésre kész kincset nem hagyja elkallódní. A méh bámulatos viselkedése s a tartásából eredő haszon révén már régóta kedves tanulmány az ember szemében is; fel nem jegyezhető idők titokzatos korában kezdődik azon áldásos tevékenysége, melyet mind maig szemünk előtt látunk lefolyni s mely működés anynyira megragadja a lelkünket mihelyest figyelmet kezdünk rájuk fordítani. A vizsgálódó lelkét csodálatosan lebilincselő méhecske multja után bűvarkodva, legelőbb is az egyiptomi és assyr hieroglyphék, — Zoroaster könyvei, a pogány mithosz, az ó-szövetségi szentírás, a tal mud és korán s a szanszkrit írók révén megörökített történelmi hagyományok tárulnak élénk s ragadnak magukkal az emlékezet határáig. Az egyiptomiaknak a méh a királyi folség, sőt a legmagasabb istenség, a méhes család pedig az erő és hűség szimboluma volt, mit a Kr. e. 4000 évvel készült hieroglypheken is megörökítettek. Az indusok, arabok, zsidók, babylonok, scythák a legmeszebb visszamenő multban foglalkoztak már a méhészetel; a régi Egyiptomnak a Úr által Jakob fiai számára kijelölt Gesen nevű tartománya „tejjel-mézszel folyó igéretföld“. Assyriát a méz és olajfa hazájának nevezik az írók, a görögök és rómaiak legendákba, hitregékbe foglalták parányiságát s úgyszólván a világ valamennyi nemzete közmondásokban és példabeszédekben szól fiainak a méhről, azt a méltóság és kegyesség, a fonség és

Mocsárországból.

„A TERMÉSZET“ eredeti tárczája.

Írta: *Glück István.*

Bella hol hajdan, századok előtt még ekevas szántotta a porhanyó földet s aranykalászos búza ringott a szellő fuvalmára, ott ma már mindennek nyoma sincs. A csavargó Duna elszedett onnan minden talpalatnyi földet s elsodorta magával, hogy más-hová rakja le. Akárcsak joga volna hozzá! Hja! ő az úr! Senki sem vonhatja kérdőre. Nem teszi hirtelen, egyszerűen, hanem csak úgy „lassikába“, lopva. Egy emberöltő alatt is alig venni valami nagyon észre lator munkáját; de a századok hagyományja tud beszélni csavargásairól.

A szájhagyomány, a falunévek etimológiája s a hajdankor homályos följegyzései alapján bizonyos, hogy a mai „Duna-Dráva-köz“ alsó része Kis-Köszegtől nagyobbodik. Századok előtt még dunai halászfalvak voltak Kopács (Kapos), Daróc, Laskó, Albertfalva s ma lakóik Kopács kivételével már csupa földművelők. Csak a medrét hagyta ne-

Mi a nemes ...

Mi a nemes, mi a drága a földön — Talán napkeletnek ékes gyöngyszeme, Mit kiszór a hullám — ha zúg az orkán — És bukott erénynek létszen ékszere?!

Mi a nemes, mi a drága a földön — A föld bánatának gyémántkönye tán, Mit hegyek szivéből ragad ki bérül Cselédhadának a göbzsült kaján?!

Mi a nemes, mi a drága a földön — Tán szolgálérczünk, a durva vasdarab, Miből a zsarnok bitószeged alkot És gyártja testünkre a rabláncokat?!

Mi a nemes, mi a drága a földön — Az élesre fent fényes acél tatan, Melytől elég a hőhér — a honfalmokér — Vérrózsát ültet az átok hajnalán?!

Mi a nemes, mi a drága a földön — Talán a csillogó aranykorona, Melynek gyöngyein és véres kövein Lidérczfénynyé válik a szent glória?!

Mi a nemes, mi a drága a földön — Tán a virágból font érdemkoszorú? Hisz elég a fényben, megfagy a dárben, — Nem marad belőle csak silány hamú! —

Mi a nemes, mi a drága a földön — Tán a kedves eltett emlékfürtje az, A mely szertefoszlik, árnyként eloszlik, Ha kivirul szivünkben egy új tavasz?!

Mik a drágák hát e silány sárgolyón?!
Az igaz fájdalom forró könnyei!
Melyek ragyognak, a mélyből fakadnak
Mint a tenger kiszórt igazgyöngyei!

Lakatos Károly.

kik hátra a vén Duna; vizét, sebes árjú szöke vizét más helyen hömpölygeti. Azokat a szinte állóvizű, vízilimos, hináros, sulymos régi medreket csak „Öreg-Dunának“ vagy „Kis-Dunának“ csúfolja a nép. Ha eszébe jutna e falvak valamelyik „szájának“ manapság a Dunát fölkeresni, 15 kilométeres utat kellene megtennie, míg maga előtt láthatná azt az ósfolyamot, azt a „régí tengert“, mely valaha kertjeik alját mosta szöngő habjaival.

Rabolja a Nagy-Alföld délibábos rónáját, de nem önző, nem tart meg magának mindent. Háta mögött új világot teremt. Lerakja homokját, beülteti a zátonyokat selymeslevelű fűzekkel, ezüstös nyárfákkal, sudárdereki égerfákkal s azután bitang módjára magára hagyja. Hadd éljen meg a maga erejéből, elég ideig táplálta! De néha néha mégis csak visszatér, — csak úgy látogatóba; — végighömpölygeti rajta habos hullámain, megmosdatja amúgy istenigazába, de hagy neki hátra megint — iszapot. Ez az ajándéka. Jó az annak az új szigetnek, földnek, jobb ajándékot nem is kaphatna. Beléhull a mag, gyökeret ver benne a csira s fölnevedik, ki cserjévé, ki fává. Így jönnek létre azok a vadregényes, őserdősi szigetek, azok az ismeretlen vadonok,